

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 139/2017-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti mal. [REDACTED], zastúpenej zákonnou zástupkyňou – matkou [REDACTED], obe bytom [REDACTED], právne zastúpené advokátskou kanceláriou AK JUDr. Silvia Tatarková, s. r. o., Škultétyho 472/10, Martin, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Silvia Tatarková, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 20 P 5/2014 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 20 P 323/2013) takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo mal. [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 20 P 5/2014 porušené boli.

2. Okresnému súdu Martin prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 20 P 5/2014 konal bez zbytočných prietahov.

3. Mal. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Martin povinný vyplatiť do rúk jej zákonnej zástupkyne, matky [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Martin je povinný uhradiť mal. [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 374,81 € (slovom tristosedemdesiatštyri eur a osemdesiatjeden centov) na účet jej právnej zástupkyne AK JUDr. Silvia Tatarková, s. r. o., Škultétyho 472/10, Martin, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 139/2017 z 28. februára 2017 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť mal. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 P 5/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že matka sťažovateľky podala 11. októbra 2013 okresnému súdu návrh na zvýšenie výživného.

3. Sťažovateľka uviedla, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie v jej právnej veci právoplatne skončené.

4. Okrem toho, že sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň požadovala prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Napokon žiadala priznanie finančného zadosťučinenia v sume 2 500 € a úhradu trov konania.

5. Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr 274/17 doručeným ústavnému súdu 20. apríla 2017, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Konečné zodpovedanie otázky, či došlo k zbytočným prietahom a tým k porušeniu práv sťažovateľov na spravodlivý a rýchly proces ponechávame na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci pri zohľadňovaní povahy konania, správanie účastníka konania a spôsob, akým súd vo veci postupoval.

Sudcovia Okresného súdu Martin sú dlhodobo značne pracovne vyťažení a v dôsledku toho nie sú schopní konať všetky potrebné úkony urýchlene tak, ako by to zodpovedalo potrebám každého jednotlivého konania a najmä záujmom účastníkov na čo možnom najrýchlejšom rozhodnutí vo veci.“

Súčasťou vyjadrenia okresného súdu k sťažnosti bolo aj vyjadrenie zákonnej sudkyne, ktorá uviedla:

„Celkom som nariadila vo veci 7 pojednávani, z toho sa matka nezúčastnila troch a otec dvoch. Rodičia nepredložili opakovane listinné dôkazy podľa poučenia súdu, na dožiadania súdu príslušné orgány nereagovali alebo reagovali neúplnými oznámeniami, podobne aj lekári otca ohľadne jeho zdravotného stavu a obmedzenia, ktoré mu tento pri hľadaní zamestnania spôsobuje. Je potrebné mať aktuálne správy, poukázal na to aj odvolací súd...“

Prieťahy som spôsobila tým, že som nie vždy reagovala operatívne a pružne, napríklad po doručení spisu z odvolacieho súdu som vo veci začala konať až po sťažnosti matky po 10 mesiacoch. Rovnako pokyn na nariadenie prvého pojednávania som dala po 4 mesiacoch od postúpenia spisu. Potom som vo veci konala priebežne tak ako mi to dovoľovali ďalšie pracovné povinnosti a zaťaženosť po odchode dvoch rodinných sudkýň na materskú dovolenku a prerozdelení ich nevybavených spisov, tiež moje opakované zdravotné problémy a s tým spojené práceneschopnosti...

Zbytočným prieťahom je oneskorené nariadenie pojednávania ako som uviedla vyššie, tiež oneskorené rozhodnutie o náhrade za zmarené pojednávanie...

Uznávam, že konanie trvá dlho a že došlo k nečinnosti z mojej strany, čo ľutujem a ospravedlňujem sa.“

6. K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľka zaujala prostredníctvom právnej zástupkyne stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 10. mája 2017, v ktorom okrem iného uviedla, že „zotrvávam na všetkých skutočnostiach, ako aj skutkových a právnych tvrdeniach tak, ako boli uvedené v podanej Ústavnej sťažnosti, na základe čoho zastávam názor, že ústavné práva mojej klientky boli jednoznačne porušené“.

7. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 20 P 5/2014 ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania:

- 11. október 2013 – matka sťažovateľky ([REDACTED]) podala na okresný súd návrh na zvýšenie výživného pre sťažovateľku,
- 23. október 2013 – okresný súd postúpil súdny spis Okresnému súdu Žilina, ktorý rozhodol o výživnom naposledy rozsudkom č. k. 30 C 327/2005-65 zo 16. októbra 2006

s tým, že vzhľadom na to, že sťažovateľka spolu s matkou bývajú v obvode okresného súdu, bolo by vhodné preniesť príslušnosť vo veci na okresný súd,

- 29. november 2013 – Okresný súd Žilina uznesením ustanovil za opatrovníka sťažovateľky Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Martin,

- Okresný súd Žilina uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť 20. decembra 2013, rozhodol o prenesení príslušnosti vo veci na okresný súd,

- 13. január 2014 – okresný súd prípisom vyzval otca maloletej ([REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]) na vyjadrenie k návrhu, ktoré bolo okresnému súdu doručené 31. januára 2014,

- 17. marec 2014 – Centrum právnej pomoci – Kancelária Žilina, okresnému súdu oznámilo, že otcovi sťažovateľky priznalo nárok na bezplatné poskytnutie pomoci advokátkou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ],

- 8. máj 2014 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 24. jún 2014, ktoré sa pre neprítomnosť otca a kolízneho opatrovníka neuskutočnilo, pričom právna zástupkyňa matky požiadala o priznanie náhrady za zmarené pojednávanie v sume 100 €,

- okresný súd v zápisnici o pojednávaní uviedol, že konanie odročuje na 5. september 2014,

- 25. jún 2014 – bol podaný návrh právnej zástupkyne matky sťažovateľky, ktorým žiadala o vydanie uznesenia o povinnosti zaplatiť 100 € za zmarenie termínu pojednávania,

- 5. september 2014 – na okresnom súde sa uskutočnilo pojednávanie za účasti kolízneho opatrovníka, matky a otca sťažovateľky a ich právnych zástupcov, pričom konanie bolo odročené na 28. október 2014 s cieľom predloženia relevantných písomných podkladov pre rozhodnutie,

- 28. október 2014 – okresný súd na pojednávaní vypočul matku aj otca sťažovateľky a pojednávanie odročil na 2. december 2014, pričom účastníkom uložil predložiť požadované listinné dôkazy,

- 2. december 2014 – okresný súd pojednávanie odročil na 28. január 2015 s cieľom ďalšieho dokazovania,

- 28. január 2015 – okresný súd uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené a rozsudkom rozhodol o merite veci,

- okresný súd uznesením rozhodol, že starých rodičov sťažovateľky do konania ako účastníkov nepriberá,
- 13. marec 2015 – okresnému súdu bolo doručené odvolanie otca proti rozsudku z 28. januára 2015,
- 1. apríl 2015 – okresnému súdu bolo doručené vyjadrenie matky k podanému odvolaniu,
- 22. september 2015 – okresný súd uznesením návrh matky o priznanie sumy 100 € za zmarené pojednávanie nariadené na 24. jún 2014 v celom rozsahu zamietol,
- 30. september 2015 – Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) bol predložený súdny spis okresného súdu na rozhodnutie o odvolaní otca podané na okresnom súde 13. marca 2015,
- 29. január 2016 – krajský súd uznesením sp. zn. 6 CoP 60/2015 rozsudok okresného súdu zrušil a vec okresnému súdu vrátil (11. február 2016) na ďalšie konanie,
- 2. jún 2016 – žiadosť o nariadenie termínu pojednávania,
- 25. november 2016 – sťažnosť na priet’ahy v konaní,
- 16. december 2016 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 24. január 2017,
- 19. december 2016 – predsedníčka okresného súdu sťažnosť sťažovateľky vyhodnotila ako opodstatnenú,
- 24. január 2017 – pojednávanie sa uskutočnilo a bolo z dôvodu ďalšieho dokazovania odročené na neurčito,
- 9. február 2017 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 7. marec 2017.

III.

9. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

11. Sťažovateľka zároveň namietala aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

12. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

13. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

14. Pokiaľ ústavný súd v ďalšom texte poukazuje na Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“), ide o znenie platné do 1. júla 2016.

15. Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

16. Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

17. Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP v znení účinnom v relevantnom čase, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

18. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

19. Čo sa týka hodnotenia právnej a skutkovej zložitosti napadnutého konania, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o úprave výživného tvorí bežnú súčasť agendy všeobecných súdov a v danom prípade nevykazuje črty mimoriadnej zložitosti, ktoré by boli dôvodom na predĺženie napadnutého konania.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že z hľadiska povahy konania ide o vec, ktorá vo všeobecnosti vyžaduje postup okresného súdu s osobitnou rýchlosťou, čo v okolnostiach danej veci nebolo uskutočňované. Rovnako aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zdôraznil, že ak je predmetom konania výživné (ktoré je zdrojom príjmov), konaniu o týchto vzťahoch príslušné súdy majú venovať „mimoriadnu starostlivosť“, pretože procesné omeškanie v takejto veci môže mať za následok *de facto* rozhodnutie o otázke predloženej súdu“ (pozri H. v. Spojené kráľovstvo, rozsudok z 8. 7. 1987, bod 85).

20. V konaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietáhoch konania podieľa osoba, ktorá podala sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V danom prípade sťažovateľka je osoba až dosiaľ maloletá, a preto neprichádzalo do úvahy hodnotenie jej správania ako účastníčky konania, ale relevantne bolo možné hodnotiť iba správanie jej matky [REDACTED].

22. Ústavný súd konštatuje, že správanie zákonnej zástupkyne matky [REDACTED] [REDACTED] (napriek jej neúčasti na troch pojednávaniach) v konaní pred okresným súdom neovplyvnilo podstatnejším spôsobom jeho dĺžku tak, aby jej bolo možné pričítať podiel na stave, v akom sa vec v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nachádzala.

23. Napokon ústavný súd hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní.

24. Priebeh napadnutého konania bol v zásade plynulý, ale na druhej strane bol poznačený neefektívnym postupom okresného súdu. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na vyjadrenie zákonnej sudkyne, ktorá sama uviedla, že „uznáva, že konanie trvá dlho“ a že z jej strany „došlo k nečinnosti“. Ďalej poukázala aj na to, že vo veci začala konať po doručení spisu z odvolacieho súdu „až po sťažnosti matky po 10 mesiacoch“. Zákonná sudkyňa taktiež priznala „oneskorené rozhodnutie o náhrade za zmarené pojednávanie“.

25. O neefektívnosti postupu okresného súdu v napadnutom konaní svedčí aj skutočnosť, že krajský súd uznesením sp. zn. 6 CoP 60/2015 z 29. januára 2016 zrušil rozsudok okresného súdu č. k. 20 P 5/2014-214 z 28. januára 2015, pričom krajský súd v odôvodnení uznesenia okrem iného uviedol:

„... odvolací súd poznamenáva, že všetky správy týkajúce sa odôvodnených potrieb maloletého dieťaťa ako aj zárobkových schopností a možností obidvoch rodičov, ktoré sú v spise sú neaktuálne. Navyše, okresný súd sa v konaní dôsledne nevyporiadal s pracovným

potenciálom otca s ohľadom na jeho dlhodobu pretrvávajúce zdravotné ťažkosti po strelnom zranení a ním dosiahnuté vzdelanie.

V dôsledku toho odvolací súd rozsudok okresného súdu vo veci samej i v závislom výroku o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f), h), a ods. 2 O. s. p.).

V ďalšom konaní okresný súd doplní dokazovanie v naznačenom smere tak, že dôsledne zistí jednak odôvodnené potreby maloletej [REDAKOVANÉ], no najmä zárodkové a majetkové schopnosti a možnosti, ako aj potencialitu príjmov povinného rodiča – t. j. otca, a to s ohľadom na všetky kritéria uvedené odvolacím súdom vyššie. Rovnako je potrebné, aby boli v konaní riadne preukázané aktuálne pomery matky i maloletého dieťaťa. Okresný súd tiež doplní dokazovanie vyžiadanim si správ, zrealizuje výsluch otca i matky maloletej na pojednávaní a tiež prihliadne na návrhy procesných strán a až následne po vykonanom dokazovaní postupom v súlade s ust. § 120 a nasl. O. s. p. vo veci opätovne rozhodne s tým, že v ďalšom konaní je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu uvedeným vyššie (§ 226 O. s. p.). Následne okresný súd vydá vo veci meritórne rozhodnutie, ktoré riadne odôvodní postupom v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p.“

26. Argumentáciu okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti „o značnej pracovnej vyťažnosti“ sudcov nemohol ústavný súd, poukazujúc na svoju štandardnú judikatúru (napr. I. ÚS 38/03, III. ÚS 155/2010), uznať, pretože námietka neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci.

27. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 P 5/2014 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

28. Pretože ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom okresného súdu porušené, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu v jej veci.

29. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

30. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovatelia domáhajú primeraného finančného zadosťučinenia, musia uviesť rozsah, ktorý požadujú, a z akých dôvodov sa ho domáhajú. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľom do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

31. Sťažovateľka sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 2 500 € z dôvodov uvedených v jej sťažnosti. Poukázala na stav právnej neistoty, v ktorom sa nachádza, pretože okresný súd v takej citlivej veci ako je úprava výživného, dosiaľ právoplatne nerozhodol.

32. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym

súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

33. S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu (viac ako 3,5 roka) vedeného pod sp. zn. 20 P 5/2014 berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, povahu veci, t. j. čo je pre s'ťažovateľku „v stávke“, ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € s'ťažovateľke za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

34. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátskou kanceláriou AK JUDr. Silvia Tatarková, s. r. o. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

35. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2017, ktorá bola 884 €.

36. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie s'ťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2017 predstavuje spolu s režijným paušalom (2 x 8,84 €) sumu 312,34 €. Právna zástupkyňa s'ťažovateľky je platcom dane z pridanej hodnoty [ďalej len „DPH“ (na základe predloženej fotokópie osvedčenia o registrácii pre DPH)], uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 374,81 €.

37. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

38. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2017